

Hasła:

Ci, którzy mają pragnienie służyć Bogu,
muszą wiedzieć, że Bóg jest trawiącym ogniem,
który spala i zasila energią;
ogień ten powinien być w nas energią, siłą napędową, impulsem —
prawdziwą mocą, która motywuje nas w służbie.

Bóg pragnie, byśmy Go jedli, trawili i przyswajali jako pokarm,
by On mógł się stać budulcem naszej wewnętrznej istoty,
my zaś stali się Bogiem w życiu, naturze,
konstytucji i wyrazie, lecz nie w Bóstwie.

Musimy przyjąć w siebie Pana Jezusa, prawdziwy jubileusz;
jeśli Go mamy, Bóg będzie naszą własnością
i zostaniemy wybawieni z niewoli grzechu i szatana
i zaznamy prawdziwej wolności oraz odpoczynku.

Musimy zrozumieć
głębsze znaczenie przetworzonego Trójjedynego Boga,
dzieła, jakiego On sam wyłącznie dokonał,
i rezultatu tego dzieła, którym jest kościół — powiększenie Chrystusa
znajdujące swój wyraz w Bożym mieszkaniu
i służące wiecznemu ujawnieniu się Boga.

Poselstwo pierwsze

Akt poświęcenia kapłanów

Wersety biblijne: Kpł 8:1–36.

- I. Po nadaniu prawa i zbudowaniu przybytku pod górą Synaj Bóg przekazał ludowi wszystkie rozdziały Księgi Kapłańskiej; w ten sposób szkolił go, żeby oddawał Mu cześć, miał w Nim udział i prowadził święte, czyste i radosne życie.
- II. Relacja zawarta w ósmym rozdziale Księgi Kapłańskiej dotyczy aktu poświęcenia Aarona i jego synów, kapłanów:
 - A. To wskazuje, że ofiary wymienione w rozdziałach 1 – 7 służą poświęceniu kapłanów, albo inaczej ich wyświęceniu.
 - B. W języku hebrajskim słowo *poświęcić* (Wj 28:41; 29:9, 33, 35) znaczy „napełnić ręce”; w wyniku aktu poświęcenia Aarona, które dało mu świętą pozycję arcykapłana, jego ręce się napełniły (Kpł 8:25–28).
 - C. Poświęcenie się służące objęciu kapłaństwa musi dokonać się przez wszechzawierającego Chrystusa, który jest wszystkimi pięcioma ofiarami (ofiara całopalenia, ofiara pokarmu, ofiarą za grzech, ofiarą za wykroczenia i ofiarą czyniącą pokój) „napełniającymi nasze ręce”, żebyśmy dzięki temu się radowali.
 - D. Czymkolwiek Chrystus dla nas jest i cokolwiek dla nas czyni, przedstawione w formie typu przez ofiary, służy ukonstytuowaniu z nas kapłanów — 1 P 2:5, 9; Obj 1:6; 5:10; por. 2:6.
 - E. Ukonstytuowanie w nas Chrystusa dzięki radowaniu się Nim przez nas jako ofiarami to boskie wyświęcenie; po naszej stronie leży poświęcenie się (poświęcamy siebie Bogu); po stronie Boga leży wyświęcenie (Bóg nas wyświęca).
 - F. Akt poświęcenia Aarona i jego synów u wejścia do namiotu spotkania oznacza, że poświęcenie nas, służące objęciu kapłaństwa, dokonuje się nie tylko przed Bogiem, lecz także ze względu na kościół — Kpł 8:1–3.
 - G. Obmycie Aarona i jego synów wodą przez Mojżesza oznacza, że ze względu na poświęcenie nas, służące objęciu kapłaństwa, Duch musi nas obmyć — w. 6; 1 Kor 6:11.
 - H. Namaszczenie przez Mojżesza przybytku, ołtarza i obmywalni i jednocześnie ich przyrządów w celu ich uświęcenia (Kpł

8:10–11) oznacza, że Chrystus i kościół (przybytek), krzyż (ołtarz) i obmycie przez Ducha (obmywalnia) wiążą się z nowotestamentowym kapłaństwem i służą uświęceniu kapłanów:

1. Wyświęcenie nas przez Boga na kapłanów to sprawa uświęcenia, uczynienia nas świętymi, czyli sprawa oddzielenia dla Boga i przesycenia Nim, Świętym.
 2. Namaszczenie przynosi kapłanom i życiu kościoła Trójjedynego Boga połączonego z człowieczeństwem Chrystusa, Jego ludzkim życiem, śmiercią, zmartwychwstaniem i wniebowstąpieniem; to mocno wskazuje, że namaszczenie kapłanów ma uczynić Boga jedno z nami, ponieważ oznacza, że czymkolwiek Bóg jest, cokolwiek czyni bądź uczyni jest nasze — 1 J 2:20, 27; Wj 30:22–26.
 3. Jeśli chodzi o obrządek poświęcenia kapłanów, ofiara za grzech i ofiara całopalna występują zaraz po namaszczeniu (Kpł 8:14–21); ofiary te przypominają nam o tym, kim i czym jesteśmy oraz kim być powinniśmy, a kim jeszcze nie jesteśmy.
- I. Przyodzianie synów Aarona przez Mojżesza w szaty kapłańskie oznacza, że jako nowotestamentowi kapłani wierzący są przyozdobieni boskimi przymiotami Chrystusa zespolonymi z Jego ludzkimi cnotami; nasz zewnętrzny wyraz powinny tworzyć boskie przymioty Chrystusa wyrażone w ludzkich cnotach — w. 13:
1. W typologii szaty symbolizują wyraz (por. Iz 64:6; Obj 19:8); szaty kapłańskie symbolizują wyraz Chrystusa, jaki posiadają służący kapłani; dzięki świętym szatom kapłani byli również uświęceni, oddzieleni dla Boga (Wj 28:2–3).
 2. Szaty kapłańskie, służące głównie chwale i pięknu (w. 2), oznaczają wyraz boskiej chwały Chrystusa i Jego ludzkiego piękna; chwała odnosi się do boskości Chrystusa, Jego boskich przymiotów (J 1:14; Hbr 1:3), a piękno — do Jego człowieczeństwa, ludzkich cnót.
 3. Boskość Chrystusa, przedstawiona w formie typu przez złoto na kapłańskich szatach, służy chwale, a Jego człowieczeństwo, przedstawione w formie typu przez nitki

błękitne, purpurowe i szkarłatne oraz bisior — pięknu (Wj 28:4–6); życie, które wyraża Chrystusa z boską chwałą i ludzkim pięknem, uświęca nas i przysposabia do tego, byśmy stanowili kapłaństwo (por. Rz 13:14).

J. Cielec na ofiarę za grzech oznacza silniejszego i bogatszego Chrystusa — naszą ofiarę za grzech; dzięki niej rozprawia się On z upadłym ciałem, starym człowiekiem, zamieszkującym grzechem, szatanem, światem i władcą świata, żebyśmy objęli nowotestamentowe kapłaństwo; to przypomina nam o tym, że w sobie samych jesteśmy konstytucją wszystkich wyżej wymienionych negatywnych rzeczy i że codziennie musimy ofiarowywać Chrystusa jako naszą ofiarę za grzech ze względu na nasze kapłaństwo — Kpł 8:14:

1. Kapłani mieli spożywać ofiarę za grzech w sanktuarium, by ponieść „nieprawość zgromadzenia, dokonać za nie pojednania przed Jahwe” — 10:17.
2. Udział kapłanów w ofierze za grzech i poniesienie nieprawości ludu oznacza, że my, nowotestamentowi kapłani, mamy udział w Chrystusie jako ofierze wierzących za grzech w tym sensie, że uczestniczymy w życiu Chrystusa, życiu, które jest dla nas zaopatrzeniem życia i które niesie grzechy innych; dzięki temu możemy ponieść problemy Bożego ludu.
3. Bogate radowanie się Chrystusem, naszą ofiarą za grzech, w życiu kościoła, uzdalnia nas do usługiwania Chrystusem wierzącym jako życiem, które rozprawia się z grzechem; dzięki temu mogą oni rozprawiać się ze swoimi grzechami, żeby przywrócić zerwaną społeczność z Bogiem — Ga 6:1–2; Ef 4:2.
4. Podczas gdy radujemy się Chrystusem, życiem, które rozprawia się z grzechem, musimy mieć zdolność do zabierania niegodziwości Bożego ludu; musimy się uczyć usługiwać Chrystusem tym kochanym świętym, którzy tkwią w grzechu:
 - a. Usługiwać komuś Chrystusem jako życiem, które rozprawia się z grzechem, to nie pójść do niego i wykazać mu winę oraz go potępić; to przyniesie jedynie szkodę.

- b. Ten, kto grzeszy, zazwyczaj ma zatwardiałe serce (Hbr 3:13); jeśli mamy mu udzielić Chrystusa, musimy ufać Panu, że będziemy mieli łaskę razem z Duchem i zmiękczymy jego zatwardiałe serce oraz je trochę otworzymy.
 - c. Wówczas faktycznie, naprawdę i bogato udzielimy mu Chrystusa jako życia, a życie to, które jest Duchem, będzie w nim pracowało; wtedy Duch, życie Chrystusa, udzielane mu przez nas, go uzdrowią.
 - d. Zgodnie z Księgą Kapłańską to właśnie znaczy ponieść niegodziwość Bożego ludu; w taki sposób pozbywamy się grzechów, jakie spotyka się pośród pewnych świętych, żeby ich w końcu odzyskać.
- K. Baran na ofiarę całopalną (8:18) oznacza silnego Chrystusa jako naszą ofiarę całopalną, co służy przyjęciu naszego nowotestamentowego kapłaństwa; ofiara ta przypomina nam, że jako usługujący musimy być całkowicie oddani Bogu, a tacy jeszcze nie jesteśmy; musimy zatem obierać Chrystusa za swoją codzienną ofiarę całopalną (6:12) podczas trwania ciemnej nocy tego wieku aż do rana, do powrotu Pana (w. 9).
- L. Baran na obrzęd poświęcenia (8:22) oznacza silnego Chrystusa służącego naszemu poświęceniu się w celu objęcia kapłaństwa:
1. Krwią barana na obrządek poświęcenia mazano Aaronowi i jego synom prawe ucho, duży palec u prawej ręki i duży palec u prawej nogi (w. 23–24); oznacza to, że odkupieńcza krew Chrystusa oczyszcza nasze uszy, żeby słyszały, ręce, żeby wykonywały pracę, i nogi, żeby chodziły.
 2. Musimy się uczyć, jak słuchać słowa Bożego (Łk 10:38–42), by czynić to, czego Bóg wymaga, i postępować na Jego sposób, Jemu służąc; w Księdze Kapłańskiej 14:14 tak postępowano w wypadku oczyszczenia trędowatego, co wskazuje, że w oczach Boga my, grzesznicy, wyświęceni na kapłanów, jesteśmy nieczyści, podobnie do trędowatych.
 3. Najpierw wymienione zostaje nasze słuchanie, ponieważ wpływa ono na nasze postępowanie i poruszanie się; jak sygnalizuje Księga Izajasza 50:4 i 5, sługa Boży musi mieć ucho do słuchania; sługa, który nie słucha słów swego

Mistrza, nie może Mu służyć zgodnie z Jego wolą, sercem i pragnieniem.

- M. Poświęcenie Aarona i jego synów powtarzano przez siedem dni, żeby dokonać za nich zadośćuczynienia (Kpł 8:33–36); oznacza to, że musimy pamiętać o tym, co obejmuje nasze poświęcenie się i wyświęcenie nas na nowotestamentowych kapłanów; na powagę poświęcenia i wyświęcenia kapłanów wskazuje werset 35, który ostrzega nas, byśmy nie wchodzili beztrosko w nowotestamentowe kapłaństwo ani w radowanie się Chrystusem (por. 1 Kor 11:27–29).

Poselstwo drugie

Podstawa całej naszej służby kapłańskiej – ogień z ołtarza całopalenia

Wersety biblijne: Kpł 9:24; 6:12–13; 10:1–11; Hbr 12:29;
Łk 12:49–50; Obj 4:5; Wj 3:2–6.

I. Bóg jest trawiącym ogniem – Hbr 12:29; Pwt 4:24; 9:3:

- A. Bóg jako Ten, który płonie, jest święty; świętość jest Jego naturą i cokolwiek tej naturze nie odpowiada, On jako trawiący ogień to strawi – Hbr 12:29.
- B. W Księdze Daniela 7:9–10 Boży tron był z ognistych płomieni, jego koła z płonącego ognia, a strumień ognia wypływał i wydobywał się sprzed Boga; ogień wskazuje tutaj, że Bóg jest całkowicie sprawiedliwy i zupełnie święty.
- C. Przez swoją śmierć Pan uwolnił siebie i umieścił w człowieku jako ogień życia, żeby płonąć na ziemi – Łk 12:49–50; J 12:24:
 - 1. Pneumatyczny Chrystus, siedmiokrotnie wzmocniony życiodajny Duch jest płonącym ogniem – Hbr 12:29; Obj 4:5; 5:6; 1:14; por. Za 2:5.
 - 2. Ten ogień to impuls (przymuszająca moc) życia duchowego, impuls, który wywodzi się z uwolnionego boskiego życia Pana.
 - 3. „Wszyscy zostaliśmy rozpaleni przez ten ogień; ogień ten nas zgromadził i teraz pragniemy, aby zapalił on wielu innych. Kiedy ukryta chwała boskości Chrystusa się uwolniła, na ziemię rzucony został boski ogień, aby zapalić całą ziemię. Niech ogień ten nie przestaje płonąć! Nikt nie zdoła go zatrzymać” (*The Issue of Christ Being Glorified by the Father with the Divine Glory*, s. 11–12).
- D. Siedem Duchów Bożych to siedem lamp ognistych, które płonie przed tronem; te lampy służą realizacji Bożego zarządzania – Obj 4:5.
- E. Ogień, który płonął ze środka krzewu ciernistego, był Trójjedynym Bogiem, Bogiem zmartwychwstania – Wj 3:2, 4, 6; Mt 22:31–32.
- F. Słowo Boże jest ogniem spalającym nas i wiele rzeczy, w których pokładamy zaufanie – Jr 23:29; 5:14; 20:9.

G. Ci, którzy mają pragnienie służyć Bogu, muszą wiedzieć, że Bóg jest trawiącym ogniem, który spala i zasila energią; gdy na ziemię przychodzi Bóg, przychodzi ogień, a gdy Bóg wchodzi w człowieka, ogień w niego wchodzi i w nim się pali — Hbr 12:29; Łk 12:49.

H. Ogień, który płonął na ołtarzu całopalenia, zstąpił z niebios — Kpł 9:24:

1. Gdy ogień zstąpił z niebios, płonął nieustannie na ołtarzu — 6:13.

2. Boski ogień, płonący Trójjedyny Bóg, uzdalnia nas do służby, a także do poświęcenia własnego życia — Rz 12:11; por. Dz 15:26; 20:24; 21:13.

II. Wszelka służba kapłańska, jaką się pełni Bogu, musi mieć za podstawę ogień z ołtarza całopalenia, nasza służba zaś musi być wynikiem palenia się tego ognia — Kpł 9:24; 16:12–13; 6:13; 10:1–11:

A. Bóg chciał, żeby służba pełniona przez dzieci Izraela miała za podstawę ten ogień; spalanie kadzidła było służbą, jaką pełnili oni dla Boga, ale ogień użyty do spalania kadzidła musiano brać z ołtarza — 6:13; 16:12–13.

B. Nasza służba musi wywodzić się z palenia się Bożego ognia — Wj 3:2–6.

C. Ogień jest źródłem energii; aby nasza służba była pełna energii, musi przejść przez ogień pochodzący z ołtarza — Kpł 6:13:

1. Ogień ten powinien być w nas energią, siłą napędową, impulsem; jeśli mamy ten ogień, nasza służba będzie z Boga, a nie z nas samych — Łk 12:49.

2. Początkiem energii i motywującej mocy do nowotestamentowej służby był ogień z nieba; ogień, który zstąpił na galilejskich rybaków, stał się w nich energią i motywującą mocą — Dz 2:3.

3. Ogień ten pali się na tych, którzy kochają Boga, składają Mu siebie w ofierze, chętnie porzucają dla Niego wszystko i chętnie wkładają siebie w Jego ręce w celu skruszenia — Kpł 9:24.

D. Ogień z ołtarza jest prawdziwą mocą, która motywuje nas w służbie — 6:13:

1. Co Bóg czyni w odniesieniu do naszej służby — zsyła ogień, żeby on w nas płonął — Łk 12:49; Rz 12:11.
 2. Jeśli szczerze złożymy siebie Bogu w ofierze, ogień zstąpi z nieba i nas rozpali; to płonienie stanie się energią, która będzie nas poruszać, a wynikiem tego płonienia będzie nasza służba.
- E. Ogień z ołtarza wytwarza potężną służbę:
1. Ołtarz całopalenia to krzyż Pana Jezusa, a ogień — Duch — Ga 2:20; Dz 2:3–4.
 2. Podstawą prawdziwej służby jest poznanie krzyża i umieszczenie siebie na krzyżu, żeby Bóg nas pozyskał i żebyśmy pozwolili boskiemu ogniovi w nas płonąć; to wytwarza służbę — Kpł 6:13; Rz 12:11.
- F. Kto doświadcza ognia z ołtarza, buduje ze złota, srebra i drogocennych kamieni — 1 Kor 3:12:
1. Takie dzieło jest wypełnione przez Boży pierwiastek, posiada moc krzyża i wyraża Boga — 1:18; Flp 1:20.
 2. Jedynie dzieło wytworzone w wyniku spalania jest ze złota, srebra i drogocennych kamieni; dzieło, które nie pochodzi ze spalania, jest z drewna, trawy i słomy — 1 Kor 3:12.
 3. Nadejdzie taki dzień, kiedy dzieło każdego zostanie sprawdzone przez ogień; jeśli nasze dzieło powstało w wyniku ognia, przejdzie sprawdzian ognia — w. 13.

III. Musimy służyć Bogu nie za pomocą obcego ognia, ale ognia pochodzącego z ołtarza — Kpł 10:1–2; 9:24; 6:13:

- A. Zgodnie z typologią obcy ogień to każdy ogień inny od tego, który płonie na ołtarzu — 10:1.
- B. Porażka poniesiona przez Nadaba i Abihu polegała na tym, że nie użyli oni ognia pochodzącego z ołtarza; użyli zwykłego ognia, a nie świętego.
- C. Obcy ogień oznacza naturalny ludzki entuzjizm, naturalne uczucia, naturalną siłę i naturalne zdolności, ofiarowywane Bogu.
- D. Obcy ogień to ogień własnego ja; to ogień wydobywający się z życia duszowego, życia cielesnego i życia naturalnego — Mt 16:24–26; 1 Kor 2:14:
 1. Obcy ogień oznacza, że życie własnego ja ingeruje w dzieła Boże.

2. Wprawdzie dzieła są Boże, jednak życie własnego ja chce dyktować, w jaki sposób je wykonywać.
 3. Ofiarowanie obcego ognia wykorzystuje metody własnego ja i jego mądrość oraz ob staje przy jego propozycjach w Bożej służbie.
- E. Nadab i Abihu zostali osądzeni nie dlatego, że nie zrobili czegoś dla Boga, ale dlatego, że postąpili według naturalnego życia i zrobili coś dla Boga w naturalny sposób — Kpł 10:1–2.
- F. Ofiarowanie obcego ognia było grzechem zuchwałości; Nadab i Abihu ośmielili się zrobić coś dla Boga — Ps 19:14.
- G. To mocne ostrzeżenie, które ukazuje nam, że gdy bierzemy się za boskie rzeczy, musimy stosować krzyż na swoje naturalne życie; w przeciwnym razie poniesiemy duchową śmierć.
- H. Bóg zwraca uwagę nie tylko na to, czy jest ogień, lecz także na jego źródło i naturę; nasza gorliwość musi pochodzić z ołtarza — Kpł 6:13.
- I. Każdy, kogo Bóg powołał, musi sobie uświadamiać, że jest ciernistym krzewem, w środku którego płonie ogień będący samym Bogiem — Wj 3:2–6:
1. Musimy opanować jedną lekcję: pracować dla Boga bez używania jako paliwa naturalnego życia wraz z jego energią, siłą i zdolnościami, i pozwalać Bogu płonąć w nas.
 2. Musimy być płonący w duchu, służąc Panu jako niewolnicy za pomocą ognia Jego życia, a nie obcego ognia, który wprowadza duchową śmierć — Rz 12:11; Kpł 10:1–2.

IV. Ogień na ołtarzu całopalenia powinien być ciągle podtrzymywany; nie może zgasnąć i nie zgaśnie — 6:12–13:

- A. Dzień po dniu i przy niejednej sposobności musimy ofiarowywać Bogu siebie w Chrystusie jako ustawiczną ofiarę całopalaną, żeby On nas spalał, byśmy mogli zapalać innych — por. Rz 12:1–2; Lb 28:2–4, 9–11, 16–19, 26–27; 29:1–2, 7–8, 12–13, 39–40.
- B. Duch sprawia, że nasz duch się pali, a nasze dary płoną; nie powinniśmy więc Go gasić — 1 Tes 5:19; Rz 12:11; 2 Tm 1:6:
1. Musimy pozwalać Panu, by nas spalał i sprawiał, że ciągle będziemy się palić w wyniku rozniecania ducha, danego przez Boga, do płomieni — w. 6–7.

2. Musimy radować się Bogiem jako ogniem miłości, żeby Jego miłością kochać Jego i innych — 2 Kor 5:14; Pnp 8:6–7; 2 Tm 1:7.
3. Musimy spędzać czas z Panem co rano i zaczynać od nowa oraz ożywiać się dzięki Niemu — Kpł 6:12; Prz 4:18; Lm 3:22–24; Ps 119:147–148.
4. Musimy wzywać Pana i pobudzać siebie do uchwycenia się Jego — Rz 10:12; 2 Tm 2:22; Iz 64:7a.
5. Musimy modlitewnie czytać Boże słowo, pocierając swoim duchem Ducha Pisma, żeby wzbudzić boski ogień — Jr 23:29; Ef 6:17–18; 2 Tm 3:16.
6. Musimy napępiać się siedmiokrotnie wzmocnionym Duchem jako siedmioma ognistymi lampami i siedmioma płonącymi oczami Chrystusa dzięki otwieraniu się całkowicie na Pana, żeby On nas oświecił, spalił i wlał w nas siebie — Obj 4:5; 5:6; 1:14; Prz 20:27; Ml 3:2.
7. Zawsze musimy się radować, bezustannie się modlić i we wszystkim dziękować — 1 Tes 5:16–18.
8. Musimy przemawiać dla Pana i udzielać Go innym, radując się Nim jako naszą płonącą mocą służącą oczyszczeniu i udzieleniu motywacji w ekonomicznym Bożym poruszaniu — Dz 2:3–4; 6:4.
9. Musimy się ze sobą koordynować w kościołach i między kościołami, żebyśmy radowali się Bogiem jako naszym zaspokajającym ogniem ze względu na Jego jedno poruszanie — Ez 1:4, 13; Obj 1:20; Za 2:5.
10. Palenie się siedmiokrotnie wzmocnionego Ducha jako siedmiu ognistych lamp motywuje nas do tego, by stanąć i podjąć działanie w celu realizacji Bożej ekonomii — Dn 11:32b.

List do Hebrajczyków objaśnieniem Księgi Kapłańskiej

Wersety biblijne: Hbr 1:2–3, 8; 2:10, 17; 4:14–15; 10:5–10; 13:8.

I. Księga Kapłańska to księga typów, księga typologii; zawiera najprzedniejsze i najbardziej szczegółowe typy Chrystusa:

- A. Chrystus jest wspaniały i wszechzawierający, zwyczajne słowa nie objawią Go należycie; niezbędne są również typy, które są tak naprawdę obrazami.
- B. Ponieważ Księga Kapłańska jest księgą typów, istnieje potrzeba jej objaśnienia; apostoł Paweł objaśnił Księgę Kapłańską w Liście do Hebrajczyków – 1:1–3.

II. List do Hebrajczyków jest objaśnieniem Księgi Kapłańskiej – Hbr 9:14, 25–26; 10:5–12; 13:11–13:

- A. Aby właściwie rozumieć Księgę Kapłańską, musimy zobaczyć, co łączy tę księgę z Listem do Hebrajczyków.
- B. List do Hebrajczyków zawiera rzeczywistość typów ofiar występujących w rozdziałach 1 – 7 w Księdze Kapłańskiej – Hbr 10:5–10:
 - 1. Ofiara za grzech oznacza Chrystusa jako ofiarę za grzech Bożego ludu; z naszym grzechem rozprawił się Chrystus jako nasza ofiara za grzech – Kpł 4; Hbr 9:26.
 - 2. Całą ofiarę za grzech, a więc skórę, mięso, głowę, nogi i wewnętrzne części oraz odchody, spalano poza obozem – Kpł 4:11–12, 21:
 - a. Oznacza to, że Chrystus jako ofiara za grzech znosił urąganie poza żydowską religią – Hbr 13:11–13.
 - b. Chrystusa ukrzyżowano poza Jerozolimą, uważaną za obóz reprezentujący religijną organizację Żydów – w. 13.
 - 3. Chrystus przyszedł, żeby zastąpić typy ofiar przedstawionych w Księdze Kapłańskiej – Hbr 10:5–10:
 - a. Jako jedyny dar i jedyna ofiara Chrystus zabrał wszystkie starotestamentowe dary i ofiary i ustanowił siebie nowotestamentowymi darami i ofiarami – w. 7–10.
 - b. Chrystus przyszedł, żeby być prawdziwym darem i żywą ofiarą, i złożył siebie na krzyżu jako rzeczywistość wszystkich ofiar – 9:14, 25–26; 10:11–12.

III. Centralna myśl Księgi Kapłańskiej brzmi: wielki jak wszechświat, wszechzawierający, niewyczerpany Chrystus jest wszystkim dla Boga i Jego ludu; List do Hebrajczyków, objaśnienie Księgi Kapłańskiej, objawia wspaniałą, tajemniczą i wszechzawierającą osobę Chrystusa — 1:2–3; 4:14–15; 10:5–10; 13:8:

- A. W samej Księdze Kapłańskiej nie widzimy tego, jak wielki, znakomity, wspaniały, wszechzawierający i niewyczerpany jest Chrystus, którego ofiarowujemy i którym się radujemy jako ofiarami; aby ujrzeć objawienie o wszechzawieralności Chrystusa, musimy rozważyć Jego aspekty objawione w Liście do Hebrajczyków.
- B. Chrystus Syn stanowi centrum, temat, na którym skupia się List do Hebrajczyków — 1:2–3; 13:8.
- C. W Nowym Testamencie Bóg przemawia w Synu, w Jego osobie — 1:2:
 - 1. Syn jest samym Bogiem, Bogiem wyrażonym — w. 8.
 - 2. Esencję Listu do Hebrajczyków stanowi przemawianie Boga w Synu — w. 2.
 - 3. Bóg Ojciec jest ukryty; Bóg Syn jest wyrażony; Syn jako Słowo Boże i Boże przemawianie oznajmił Ojca, dając Mu pełny wyraz, objaśniając Go i definiując — J 1:1, 18.
- D. W Bóstwie Syn jest blaskiem Bożej chwały i odciskiem Bożej substancji — Hbr 1:3:
 - 1. Chwała to zewnętrzny wyraz, a substancja — wewnętrzna esencja:
 - a. W odniesieniu do chwały jako zewnętrznego wyrazu Boga Syn jest blaskiem Bożej chwały, jasnością chwały Ojca — w. 3.
 - b. W odniesieniu do substancji jako wewnętrznej esencji Boga Syn jest odciskiem Bożej substancji, wyrazem tego, czym jest Ojciec.
 - 2. To, że Syn jest blaskiem Bożej chwały i odciskiem Bożej substancji oznacza, że jest Bogiem, który przychodzi do nas — w. 3; J 1:1, 14, 18.
- E. W Bożym stworzeniu Syn jest Stworzycielem, Tym, który wszystko podtrzymuje, oraz Dziedzicem — Hbr 1:2–3, 10:
 - 1. W przeszłości wszystko zaistniało w Nim, poprzez Niego i ku Niemu — w. 2; J 1:3; 1 Kor 8:6; Kol 1:16.

2. Obecnie Syn podtrzymuje wszystko słowem swojej mocy i wszystko w Nim trzymane jest razem — Hbr 1:3; Kol 1:17.
- F. Syn zniszczył diabła; gdy nastała pełnia czasu, Syn przyszedł, żeby stać się ciałem dzięki narodzeniu się z dziewicy; w ten sposób mógł zniszczyć diabła przez swoją śmierć na krzyżu — Hbr 2:14; J 1:14; Rz 8:3; Ga 4:4.
- G. Chrystus jest Sprawcą, Przywódcą naszego pełnego zbawienia ku chwale — Hbr 2:10:
 1. Wieczny Boży cel polega na wprowadzeniu wielu synów do chwały, do Bożego wyrazu — w. 10.
 2. Jako Przywódca Chrystus pierwszy wszedł do chwały, a my, Jego naśladowcy, idziemy tą samą drogą, byśmy zostali wniesieni do tej samej chwały, którą Bóg nam zarządził — 1 Kor 2:7; 1 Tes 2:12.
- H. Chrystus jest Apostołem i Budowniczym Bożego domu — Hbr 3:1–6:
 1. Pan Jezus jest naszym Apostołem, Tym, który posłany został do nas od Boga i wraz z Nim; przyszedł do nas z Bogiem, żeby dzielić Go z nami; w ten sposób możemy mieć udział w Jego boskim życiu i boskiej naturze — J 6:46; 8:16, 29; 10:10b.
 2. W swoim człowieczeństwie Chrystus jest materiałem na Boży dom, Bożą budowlę, a w swojej boskości — Budowniczym — Hbr 3:2–6.
- I. Chrystus jest miłosiernym, wiernym i wielkim Arcykapłanem — 2:17; 3:1; 4:14–15; 5:5, 10; 6:20; 7:26–8:1:
 1. Chrystus może być miłosiernym i wiernym Arcykapłanem, ponieważ jest zarówno Synem Bożym, posiadającym boskość, jak i Synem Człowieczym, posiadającym człowieczeństwo; Jego miłosierdzie idzie w parze z Jego człowieczeństwem, a Jego wierność — z tym, że jest Bogiem — 1:8; 2:5–18.
 2. Jako nasz wielki Arcykapłan Chrystus jest wielki w swej osobie, w swoim dziele i w swoich osiągnięciach; przeszedł przez niebiosa i odczuwa nasze słabości — 4:14–15.
- J. Chrystus jest Poprzednikiem, który wszedł poza zasłonę — 6:19–20:

1. Niebiosą, do których wszedł Pan Jezus, są dzisiaj Świętym Świętych poza zasłoną — w. 19.
 2. Pan Jezus jako Poprzednik pierwszy pokonał wzburzone morze i zawiązał do niebiańskiej przystani, aby stać się dla nas Arcykapłanem według porządku Melchizedeka — w. 20.
- K. Chrystus jest rękojmnią lepszego przymierza — 7:22:
1. W wersecie 22 słowo *rękojmnia* oznacza, że Chrystus przyrzekł sobie nowemu przymierzemu i wszystkim nam.
 2. Jest On Gwarantem, gwarancją tego, że uczyni wszystko, co niezbędne do wypełnienia nowego przymierza.
- L. Chrystus jest Arcykapłanem, który jest w stanie do końca nas zbawić — w. 25–26:
1. Chrystus, nasz Arcykapłan, podejmuje się naszej sprawy, wstawiając się za nami — w. 25.
 2. Stawia się przed Bogiem w naszym imieniu i modli się za nas, byśmy zostali zbawieni i w pełni wprowadzeni w wieczny Boży zamysł — w. 26.
- M. Chrystus jest Sługą w niebiosach — 8:1–2:
1. Chrystus, Sługa prawdziwego (niebiańskiego) przybytku, służy nam niebem (niebo to nie tylko miejsce, lecz także stan życia), byśmy mieli niebiańskie życie i moc, dzięki którym możemy prowadzić na ziemi niebiańskie życie, tak jak On, gdy tu był.
 2. Cokolwiek Chrystus realizuje jako niebiański Sługa, stosuje wobec nas jako Duch; czymkolwiek nam służy, przekazuje to do naszego ducha — 1 Kor 6:17.
- N. Chrystus jest Tym, który wszedł do Świętego Świętych w niebiosach i zdobył wieczne odkupienie — Hbr 9:11–12:
1. Chrystus dokonał odkupienia na krzyżu, lecz dopiero wtedy, gdy wszedł do niebiańskiego Świętego Świętych, czyli gdy przyniósł swoją odkupieńczą krew, by ofiarować ją przed Bogiem, osiągnął odkupienie mające wieczny skutek — Kol 1:20; Hbr 9:11–12.
 2. Ponieważ Chrystus jako Baranek Boży zabrał grzech świata, dzięki ofiarowaniu siebie jako ofiary za grzechy raz na zawsze na krzyżu, Jego krew, którą dokonał pokropienia

w niebiańskim przybytku, dokonała dla nas wiecznego odkupienia; zostaliśmy więc odkupieni drogocenną krwią Chrystusa — J 1:29; Hbr 9:14; 10:12; 12:24; 1 P 1:18–19.

3. Chrystus jest Tym, który pojawia się teraz przed obliczem Boga dla nas — Hbr 9:24.

O. Chrystus zapoczątkowuje dla nas drogę nową i żywą — 10:19–20:

1. Jako Ten, który zapoczątkowuje drogę nową i żywą, otworzył dla nas drogę, żebyśmy weszli do Świętego Świętych dzięki Jego krwi przez zasłonę, Jego ciało — w. 20.
2. Przez lepsze ofiary, którymi jest Chrystus, mamy śmiałość, by wchodzić do Świętego Świętych — 9:23; 10:19.
3. Wprawdzie Święte Świętych znajduje się dzisiaj w niebie, gdzie jest Pan Jezus (9:12, 24), jednak w wersecie 10:19 Święte Świętych odnosi się do Świętego Świętych w naszym duchu; nasz duch jest Bożą rezydencją, komnatą, w której mieszkają Bóg i Chrystus — Ef 2:22.

P. Wspaniały, wszechzawierający Chrystus, przedstawiony w formie typu w Księdze Kapłańskiej i objawiony w Liście do Hebrajczyków, jest naszym wiecznym działem — Hbr 13:8:

1. Wszystkie aspekty Chrystusa objawione w Liście do Hebrajczyków są niewyczerpane.
2. Ten wspaniały, wszechzawierający Chrystus jest naszym wiecznym działem, żebyśmy z niego korzystali.

Znaczenie jedzenia i pokonanie śmierci

Wersety biblijne: Kpł 11; J 6:53–57; 11:25; Hbr 2:14–15; 2 Tm 1:10

I. Aby poznać prawdziwe znaczenie jedzenia w jedenastym rozdziale Księgi Kapłańskiej, musimy się dowiedzieć, co ono oznacza:

- A. Jeść to wejść w kontakt z tym, co znajduje się na zewnątrz nas, a co może mieć na nas wpływ od wewnątrz — w. 1–23:
 - 1. Jeść to nie jedynie wejść z czymś w kontakt, ale również przyjmować coś do swego wnętrza — Jr 15:16.
 - 2. Gdy już przyjmimy coś do swego wnętrza, ulega to strawieniu i staje się naszym budulcem, to znaczy naszą istotą, naszą konstytucją.
 - 3. Wszyscy stanowimy konstytucję tego, co jemy i trawimy; to, co trawimy, staje się naszą konstytucją — J 6:53–57.
- B. Symbolem przyjmowania przez nas Pana, trawienia Go i przyswajania, aby mógł On się stać dla nas życiem, jest spożywanie przez nas chleba ze stołu Pańskiego — w. 50–51, 57; Mk 14:22:
 - 1. Spożywanie chleba ze stołu Pańskiego wskazuje, że Pan wchodzi w nas jako nasze zaopatrzenie w życie i wówczas chleb staje się nami, pokarm staje się nami, a my stajemy się chlebem — 1 Kor 10:17.
 - 2. Między nami a pokarmem, który jemy, trawimy i przyswajamy, nie zachodzi jedynie organiczny związek; zostajemy również zespoleni z pokarmem, który przyswajamy w swoim wnętrzu:
 - a. Podobnie gdy przyjmujemy Chrystusa jako nasz pokarm, zostajemy z Nim zespoleni — J 6:53–57.
 - b. Jedzenie, trawienie i przyswajanie pokarmu obejmuje wewnętrzne zespolenie się go z naszą istotą, jak również „stanie się”, gdyż pokarm, który przyswajamy, staje się naszą samą istotą — Ez 3:1–3; J 6:57, 63.
- C. Bóg pragnie, byśmy Go jedli, trawili i przyswajali i w ten sposób stali się Bogiem w życiu, naturze, konstytucji i wyrazie, lecz nie w Bóstwie — 1:1, 14; 6:57:

1. Pan Jezus jest chlebem Bożym — chlebem życia, żywym chlebem, prawdziwym chlebem, prawdziwym chlebem z nieba — w. 32–33, 48, 51.
 2. Bóg pragnie, byśmy Go trawili i przyswajali, by mógł stać się On budulcem naszej wewnętrznej istoty — w. 53–57.
 3. Ponieważ jesteśmy tym, co jemy, jeśli będziemy jedli Boga jako nasz pokarm, będziemy z Nim jedno, jak również staniemy się Nim w życiu i w naturze, lecz nie w Bóstwie.
- D. Sposobem na to, abyśmy się stali rzeczywistością królestwa niebios, jest jeść Chrystusa jako wszechzawierający chleb — Mt 15:26–27, 32–37:
1. W Bożej ekonomii nie chodzi o to, co zewnętrzne, ale o to, że Chrystus wchodzi do naszego wnętrza; w tym celu musimy przyjmować Chrystusa przez jedzenie Go — Ef 3:17a; J 6:57.
 2. Rzeczywistość królestwa niebios to sam Chrystus — Łk 17:20–21.
 3. Jako niebiański Król i samo królestwo Chrystus panuje nad nami przez to, że karmi nas samym sobą jako chlebem — Matt. 15:26–27:
 - a. Możemy być rzeczywistością królestwa niebios wyłącznie za sprawą karmienia się Chrystusem jako naszym pokarmem — w. 26–27, 32–37.
 - b. Im więcej jemy Chrystusa, wszechzawierający chleb, tym więcej królewskich składników w nas się konstytuuje i staje panującym w nas pierwiastkiem oraz sprawia, że stajemy się powiększeniem Chrystusa jako rzeczywistości królestwa niebios — Dn 2:34, 35b, 44–45.
 4. Dzięki jedzeniu królewskiego Chrystusa jako wszechzawierającego chleba, zostajemy wewnętrznie oczyszczeni — Mt 23:25–27; 15:1–2, 18, 20, 26–27:
 - a. Abyśmy zostali oczyszczeni w swej wewnętrznej istocie, coś musi wejść do naszego wnętrza; tak się stanie jedynie za sprawą jedzenia — 23:25–27.
 - b. Jako nasz pokarm Chrystus jest najlepszym oczyszczającym pierwiastkiem; obmywa naszą wewnętrzną istotę, a my w ten sposób doświadczamy obmycia swego usposobienia.

- c. Wszyscy potrzebujemy tego, żeby Pan dokonał w nas wewnętrznego oczyszczenia – oczyszczenia, które jest wynikiem jedzenia Jezusa.
 - E. Jedzenie Jezusa to sekret zwyciężania; jedynym sposobem na to, aby stać się zwycięzcą, jest jeść Jezusa – Obj 2:7, 17; 3:20; J 6:57.
 - F. To, że jedenasty rozdział Księgi Kapłańskiej mówi o śmierci w powiązaniu z dietą, wskazuje, iż nasza dieta, nasze jedzenie, to sprawa życia i śmierci – w. 2–4, 9, 24–25, 39, 47.
- II. Jedenasty rozdział Księgi Kapłańskiej w znacznym stopniu dotyczy śmierci – w. 24–25, 27b–28a:**
- A. Śmierć jest dla Boga czymś ohydny; w Jego oczach śmierć jest czymś najbrzydszym, życie zaś – czymś najcenniejszym – Rz 5:10, 12, 17; J 10:10b; 11:25.
 - B. Począwszy od ogrodu Eden, Boży spór z szatanem dotyczy śmierci i życia – Rdz 2:9, 16–17; 3:22; J 5:25; Rz 6:9–10; 1 Kor 15:26, 54–55.
 - C. W świetle Biblii śmierć kala bardziej i jest ohydniejsza niż grzech – Kpł 11:31:
 - 1. Dzięki ofierze za występki każdy grzech mógł zostać odpuszczony natychmiast, jednakże ten, kto dotknął zwłok jakiegoś zwierzęcia, był nieczysty aż do wieczora – w. 24–25, 27b–28a, 31b–32, 39–40.
 - 2. Nasze grzechy są odpuszczone od razu, gdy wyznamy je Bogu (1 J 1:9), jednakże musi upłynąć jakiś czas, zanim będziemy mogli zostać oczyszczeni ze skalania się duchową śmiercią – Lb 19:9, 11.
 - D. Śmierć to niezmiernie potężna moc; jest poza Bogiem największą mocą we wszechświecie – Hbr 2:14–15; J 1:1, 4; 11:25.
 - E. Śmierć sprzymierzona jest z diabłem – Hbr 2:14–15:
 - 1. Ponieważ diabeł jest Bożym wrogiem, śmierć również nim jest.
 - 2. Śmierć jest ostatnim wrogiem, którego Bóg obali – 1 Kor 15:26.
 - F. Atak na kościół przyjdzie od bram Hadesu, od śmierci – Mt 16:18:
 - 1. Ostateczną bronią, którą szatan się posługuje, by atakować kościół, jest śmierć.

2. Jedynie życie Chrystusa i to, co z niego wynika, przezwycięży bramy Hadesu — J 11:25.
 3. Bóg zamierzył, że kościół będzie przejawiał życie Chrystusa; dlatego kościół musi być pełen życia — Rz 5:10, 17, 21; 6:4; 8:2, 6, 10–11; 12:4–5; 16:1, 4.
 4. W sobie samych nie możemy zwyciężyć śmierci, ponieważ szatan ją w nas wstrzyknął; jedynym, który może ją zwyciężyć, jest Pan Jezus Chrystus — 5:12; 7:24; Obj 1:17–18; 1 Kor 15:22.
- G. Na krzyżu Chrystus zakosztował śmierci, zniszczył diabła i zniweczył śmierć — Hbr 2:9, 14–15; 2 Tm 1:10:
1. Pan Jezus zakosztował śmierci nie tylko ze względu na ludzi, lecz także ze względu na wszystko, co Bóg stworzył; w ten sposób umożliwił Bogu pojednanie z sobą wszystkiego w Chrystusie — Hbr 2:9; Kol 1:20.
 2. Przez swoją śmierć na krzyżu Chrystus zniszczył diabła, który ma potęgę śmierci, i uwolnił tych, którzy z powodu strachu przed śmiercią trzymani byli w niewoli — Hbr 2:14–15:
 - a. Syn Boży stał się ciałem, by poprzez śmierć na krzyżu zniszczyć diabła w ludzkim ciele; służyło to obaleniu szatana, obróceniu go wniwecz — Rdz 3:15; Ga 4:4; J 3:14; Hbr 2:14; 1 Kor 2:6;
 - b. Skoro Pan zniszczył diabła, który ma potęgę śmierci, my, którzy byliśmy trzymani w niewoli z powodu strachu przed śmiercią, zostaliśmy przez Niego uwolnieni — Hbr 2:15:
 - 1) Śmierć królowała nad nami (Rz 5:14); znajdowaliśmy się w jej niewoli, nieustannie się jej bojąc.
 - 2) Skoro Pan zniszczył diabła, nie boimy się już śmierci i jesteśmy uwolnieni z jej niewoli — Hbr 2:15.
 3. Poprzez swoje dzieło na krzyżu Chrystus zniweczył śmierć — 2 Tm 1:10:
 - a. Poprzez swoją śmierć, która zniszczyła diabła, Chrystus obrócił śmierć wniwecz.
 - b. Zniweczyć śmierć nie znaczy usunąć ją, lecz uczynić bezskuteczną; śmierć zostanie usunięta, gdy zostanie wrzucona do jeziora ognistego — Obj 20:14.

- c. Chociaż śmierć nie została jeszcze usunięta, to faktem jest, że została ona zniweczona poprzez śmierć Chrystusa na krzyżu — 2 Tm 1:10.
- H. Poprzez swoje zmartwychwstanie Pan Jezus zwyciężył śmierć i przedarł się przez nią — Dz 2:24; Obj 1:17–18:
 - 1. Ostatnią rzeczą, jaką diabeł się posłużył, by zaatakować Pana Jezusa, była śmierć:
 - a. Chrystus przyszedł, by spotkać się ze swoim wrogiem, który ma potęgę śmierci — Hbr 2:14.
 - b. Pan Jezus nie unikał śmierci, ponieważ się jej nie bał i wiedział, że ją zwycięży.
 - c. Pan wydał siebie na śmierć, lecz nie była ona w stanie Go zatrzymać; przeciwnie, pokonał ją i powstał z niej — Dz 2:24.
 - 2. Śmierć nie mogła Pana nie wypuścić, grób nie mógł Go ograniczyć, a Hades nie mógł Go zatrzymać; On zmartwychwstał; zmartwychwstanie to zwyciężenie śmierci — Obj 1:17–18.
- I. Ponieważ zmartwychwstały Chrystus jako życiodajny Duch mieszka w nas, możemy królować w życiu nad śmiercią; boskie życie osadza nas na tronie w charakterze królów, abyśmy królowali w życiu nad śmiercią — 1 Kor 15:45b; Rz 8:10; 5:17.
- J. Ze względu na budowanie Ciała Chrystusa musimy usługiwać życiu; doświadczamy życia zmartwychwstania wewnątrz siebie i się nim radujemy, a potem usługujemy nim, będąc kanałem, przez który to życie może wpływać w inne członki Ciała — 1 J 5:11–12, 16; 2 Kor 4:10–12.

Poselstwo piąte

Oczyszczenie z trądu

Wersety biblijne: Kpł 13 – 14.

- I. **Trąd oznacza poważny grzech wypływający z wnętrza człowieka, polegający m.in. na dobrowolnym lub zuchwałym grzeszeniu, lub zdecydowanemu sprzeciwianiu się Bogu – Kpł 13:**
 - A. Jak widać na przykładzie Miriam (Lb 12:1–10), Gechaziego (2 Krl 5:20–27) i Uzjasza (2 Krn 26:16–21), trąd wynika z buntu przeciwko Bożej władzy, Bożej władzy przedstawicielskiej, Bożym przepisom i Bożej ekonomii.
 - B. W sensie biblijnym grzech jest buntem; trąd zatem oznacza grzech – 1 J 3:4.
 - C. Pierwszą sytuacją, w jakiej wydarzył się grzech w Biblii, był bunt szatana przeciwko Bogu; grzech zatem jako bunt wynalazł, rozpoczął zbuntowany archanioł Lucyfer – Ez 28:13–18; Iz 14:12–15.
 - D. Na koniec ten grzech, trąd, wszedł w ludzkość przez Adama, a wszedłszy, wypływa z wnętrza człowieka w formie licznych różnych grzechów, czyli licznych przejawów buntu – Rz 5:12, 19a; 7:20.
 - E. Trędowaty zatem przedstawia upadłych potomków Adama – wszyscy oni są trędowatymi; opuchlizna, wysypka lub biała plama na skórze ciała – oznaki trądu – przedstawiają to, co człowiek wyraża na zewnątrz w postaci niezdyscyplinowania, tarć występujących między ludźmi, dumy i wywyższania samego siebie – Kpł 13:2.
 - F. Stan człowieka przedstawiony w Księdze Kapłańskiej 13:24–25 oznacza, że gdy zbawiony wierzący postępuje przez ciało, czyli traci panowanie nad sobą, usprawiedliwia siebie i nie chce przebaczać innym, jest to oznaką duchowego trądu.
- II. **Oczyszczenie trędowatego w czternastym rozdziale Księgi Kapłańskiej przedstawia bogate, kompletne i rozległe zbawienie, jakie Bóg przygotował i zrealizował dla nas w Chrystusie; w tym zbawieniu Chrystus jest wszechzawierającą osobą, która przeszła przez liczne procesy i jest wszystkim, czego potrzebujemy do oczyszczenia nas:**

A. „Kapłan nakaże, by wzięto dla oczyszczającego się dwa żywe, czyste ptaki, kawałek drzewa cedrowego, nitki szkarłatne i hizop. Potem kapłan nakaże, by zarżnięto jednego ptaka nad glinianym naczyniem z wodą źródlaną. Ptaka żywego zaś weźmie wraz z drzewem cedrowym, nitkami szkarłatnymi i hizopem i zanurzy je wraz z żywym ptakiem we krwi ptaka zarżniętego nad wodą źródlaną. I pokropi tym siedem razy tego, który się oczyszcza z trądu, i uzna go za czystego, ptaka zaś żywego wypuści na pole” — w. 4–7:

1. Dwa żywe czyste ptaki to typy Chrystusa, który jest czysty, nieskalany i pełen życia mogącego latać nad ziemią; ptaki oznaczają tutaj, że Chrystus przyszedł z niebios i że do nich przynależy i że góruje nad ziemią.
2. Ptak, którego zabito, oznacza ukrzyżowanego Chrystusa; umarł On za nas, żeby móc zabrać nasz brud — 1 P 2:24.
3. Drugi ptak, którego wypuszczano na otwarte pole, oznacza zmartwychwstałego Chrystusa; powstał On z martwych dla nas, żeby wyzwolić nas z naszej słabości dzięki mocy, sile i energii swego życia zmartwychwstania — boskiego, wiecznego, niestworzonego życia Bożego — Rz 8:2.
4. Drewno cedrowe (por. 1 Krl 4:33) oznacza przezacne i wywyższone człowieczeństwo Jezusa, które uzdalnia Go do bycia naszym Zbawicielem; hizop, należący do najmniejszych roślin, oznacza to, że Pan Jezus był skłonny stać się uniżonym człowiekiem, „stając się na podobieństwo ludzi” (Flp 2:7), żeby móc być blisko nich i stać się ich Zbawicielem (por. Mt 8:2–3); szkarłat, ciemnoczerwony kolor wskazuje na przelanie krwi, a także godność królewską (27:28–29).
5. Powyższe rzeczy oznaczają, że aby oczyścić nas z trądu, Pan musiał uniżyć samego siebie i stać się człowiekiem na wysokim poziomie, ale o niskim statusie społecznym, żeby móc wykonać wolę Boga i przelać swoją krew na krzyżu i nas odkupić; w ten sposób mógł zostać otoczony chwałą w swoim zmartwychwstaniu i stać się przeznaczonym i wielkim Królem — Flp 2:5–11.
6. Ten, który został uzdrowiony z trądu (Kpł 14:3), nadal musiał szukać oczyszczenia przed Bogiem; oznacza to, że

człowiek chory na grzech trądu, mimo uzdrowienia dzięki boskiemu życiu wewnątrz siebie wciąż musi rozprawiać się przed Bogiem ze swoimi brakami i skalaniem, żeby zostać oczyszczony; szukanie przez nas oczyszczenia jest współpracą z Bożą łaską i miłością.

7. Gliniane naczynie oznacza człowieczeństwo Jezusa (por. 2 Kor 4:7), żywa woda zaś — żywego i wiecznego Ducha Bożego (J 7:37–39; Obj 22:1); zabicie ptaka w glinianym naczyniu nad żywą wodą oznacza, że przez śmierć w swoim człowieczeństwie Pan Jezus złożył Bogu w ofierze samego siebie przez wiecznego i żywego Ducha, który w Nim był (Hbr 9:14).
 8. Rzeczy opisane w Księdze Kapłańskiej 14:6–7 oznaczają, że Pańskie doskonałe odkupienie nie tylko powoduje obiektywne oczyszczenie człowieka w aspekcie jego pozycji, lecz że także osobiście doświadcza on, w Duchu Świętym, Pańskich cierpień związanych z przelaniem krwi w Jego przezacnym, wywyższonym, a mimo to uniżonym człowieczeństwie, jak również Jego śmierci, zmartwychwstania, wniebowstąpienia i otoczenia chwałą (Ef 2:5–6; Flp 3:10, 21; Kol 3:1–4); na to wszystko wskazuje znaczenie dwóch ptaków, drewna cedrowego, hizopu i szkarłatnych nici.
 9. Pokropienie trędowatego, którego oczyszczano, krwią zabitego ptaka, oznacza, że krwią przelaną przez Chrystusa pokrapiano nas, grzeszników (1 P 1:2); pokropienie to łączy nas z Nim, Odkupicielem; siedmiokrotne pokropienie krwią oznacza kompletność oczyszczenia Pańską krwią (1 J 1:7, 9).
 10. Wniebowstąpienie Chrystusa oznacza żywy ptak szybujący w powietrzu; wypuszczenie żywego ptaka na otwarte pole oznacza, że żywy Chrystus doprowadza oczyszczonego grzesznika do doświadczenia nie tylko Jego śmierci i zmartwychwstania, lecz także wniebowstąpienia — 2 Kor 5:14–15; Ef 2:5–6; Kol 3:1–4.
- B. Zgolenie włosów trędowatemu w celu oczyszczenia go oznacza rozprawianie się z trudnościami związanymi z ja, które jest wrogiem Ciała; brzytwa oznacza krzyż — Kpł 14:9:

1. Włosy na głowie oznaczają chwałę człowieka; każdy czymś się chlubi; jedni chlubią się swoim pochodzeniem, inni wykształceniem albo cnotami, albo gorliwością w miłości do Pana; prawie każdy znajduje sobie coś, czym się chlubi, otacza siebie chwałą i z czym obnosi się przed innymi.
2. Broda oznacza honor; dla ludzi honorem jest zajmowana pozycja, rodzinne pochodzenie, jak również duchowość; zawsze wyniośle myślą, że są ponad innymi.
3. Brwi oznaczają piękno człowieka; mamy naturalnie dobre i mocne strony, które nie pochodzą z doświadczania Bożego zbawienia, ale z naturalnego narodzenia.
4. Włosy na całym ciele oznaczają naturalną siłę człowieka; pełno jest w nas naturalnej siły, naturalnych metod i opinii; myślimy też, że możemy zrobić to i tamto dla Pana i że wszystko potrafimy wykonać.
5. Gdy ze wszystkimi aspektami ja rozprawi się „brzytwa” krzyża i gdy nie będziemy mieli niczego i będziemy nikim, będziemy czyści — por. Flp 3:7–11.
6. Powinniśmy całkowicie porzucić ja w wyniku czynienia wszystkiego przez krzyż i za pośrednictwem Ducha, żeby udzielać sobie nawzajem Chrystusa ze względu na Jego Ciało.

C. Ogolenie przez trędowatego całego ciała, wypranie ubrania i wykąpanie się po raz drugi po oczekiwaniu i czuwaniu przez siedem dni (Kpł 14:9) oznacza, że grzesznik, który ma zostać oczyszczony, musi ponieść odpowiedzialność za rozprawianie się z każdą częścią swego naturalnego życia i codziennego postępowania; pokazuje to, że jeśli poważnie, w sposób stanowczy, dogłębny i bezwzględny rozprawiamy się z naszym grzechem i grzesznym ja, będziemy czyści.

III. W Księdze Kapłańskiej 14:33–57 dom przedstawia w formie typu kościoła jako nasz prawdziwy dom, a trąd w domu — grzechy i niegodziwości w kościele; kapłan oznacza Pana bądź Jego władzę przedstawicielską, a dokładne obejrzenie domu nie służy potępieniu, ale jest łaską w celu uzdrowienia — 1 Kor 1:11:

A. Usunięcie po siedmiu dniach zakażonych kamieni (Kpł 14:40) oznacza, że jeżeli po obserwacji przez jakiś pełny okres pro-

blem w kościele nadal się szerzy, wówczas wierzącego lub wierzących zamieszanych w tę sytuację należy usunąć ze społeczności kościoła i uznać ich za nieczystych, tak jakby byli obcy; ma to posłużyć zatrzymaniu choroby i jej zlikwidowaniu (Rz 16:17; Tt 3:10).

- B. Umieszczenie innych kamieni w miejsce usuniętych (Kpł 14:42a) symbolizuje zapewnienie luki innymi wierzącymi (1 P 2:5); ponowne otynkowanie domu (Kpł 14:42b) oznacza odnowienie kościoła nowymi doświadczeniami łaskawych dzieł Pana; potrzebne jest to do tego, by życie kościoła mogło rozpocząć się na nowo.
- C. Zburzenie domu po nawrocie trądu (w. 45) oznacza, że jeżeli sytuacja w kościele osiągnęła stan, w którym nie da się jej już uleczyć, uzdrowić, wówczas taki kościół powinien przestać istnieć (por. Obj 2:5).
- D. Jeżeli po odnowieniu kościoła nowymi doświadczeniami łaskawych dzieł Pana nie szerzy się już grzech, to kościół jest czysty i problem zniknął; cały kościół musi się oczyścić wiecznie skuteczną krwią Chrystusa i Jego wiecznym i żywym Duchem, żeby był w pełni czysty i stanowił wzajemne mieszkanie Boga i człowieka — Kpł 14:48–53; Hbr 9:14; 10:22; 1 J 1:9; Tt 3:5; J 14:2, 23.

Zadośćuczynienie

Wersety biblijne: Kpł 16; Rz 3:24–25; Hbr 2:17; 4:16; 9:5; 1 J 2:2; 4:10.

I. Szesnasty rozdział Księgi Kapłańskiej opisuje zadośćuczynienie:

A. Z powodu zaistnienia negatywnej sytuacji, w jakiej znalazł się Boży lud, zobrazowanej w rozdziałach 11 – 15, zgodnie z Bożą koncepcją i w Jego boskiej ekonomii potrzebne jest odkupienie – Kol 1:14; Ef 1:7:

1. Ponieważ czas starotestamentowy nie był odpowiedni do nastania odkupienia, potrzebny był typ, cień przyszłego odkupienia; tym cieniem jest zadośćuczynienie w szesnastym rozdziale Księgi Kapłańskiej.
2. Zadośćuczynienie dokonane w Starym Testamencie za pomocą ofiar ze zwierząt jest typem wskazującym na odkupienie dokonane przez Chrystusa w Nowym Testamencie – Hbr 9:11–12.

B. Rdzeń hebrajskiego słowa tłumaczonego jako „zadośćuczynienie” znaczy „przykrywać”; formę rzeczownikową tego słowa oddaje się jako „wiek zadośćuczynienia” w Księdze Kapłańskiej 16:2 i Księdze Wyjścia 25:17:

1. W Dniu Zadośćuczynienia krew ofiary za grzech wnoszono do Świętego Świętych i skrapiano nią wieko zadośćuczynienia, pokrywę Arki, przykrywającą Dziesięcioro Przykazań, które się w niej znajdowały; oznacza to, że grzech tych, którzy przychodzili, żeby mieć kontakt z Bogiem, został przykryty, ale jeszcze nie usunięty – Kpł 16:14–15; Wj 25:16.
2. W taki sposób sytuacja upadłego człowieka w stosunku do Boga uległa ułagodzeniu, ale jeszcze nie została w pełni rozwiązana, dopóki nie przyszedł Chrystus i nie dokonał odkupienia przez ofiarowanie samego siebie jako ofiary przejednania, i nie zabrał grzechu człowieka – Hbr 9:12; 2:17; 1 J 2:2; 4:10; J 1:29.

C. Księga Kapłańska 16:15–19 to obraz dokonania zadośćuczynienia, przykrycia grzechów:

1. Pierwszy krok, podejmowany w celu dokonania zadośćuczynienia, polegał na zabiciu kozła na ofiarę za grzech składaną za lud — w. 15a:
 - a. Kozły oznaczają grzeszników — Mt 25:32–33, 41.
 - b. Zabity kozioł na ofiarę za grzech jest typem Chrystusa, który ze względu na nas, grzeszników, został uczyniony grzechem — Rz 8:3; 2 Kor 5:21.
2. Drugi krok, podejmowany w celu dokonania zadośćuczynienia, polegał na wniesieniu krwi kozła poza zasłonę i pokropieniu nią samego wieka zadośćuczynienia, jak też przed nim — Kpł 16:15b:
 - a. Pokropienie krwią kozła samego wieka zadośćuczynienia, jak też przed nim, wieka stanowiącego pokrywę Arki, służyło wypełnieniu Bożych wymagań; dzięki temu Bóg mógł mieć społeczność z tym, który się do Niego zbliżał.
 - b. Pokropienie wieka zadośćuczynienia krwią pochodzącą z ofiary za grzech oznacza, że odkupieńczą krew Chrystusa wniesiono do niebios, w Bożą obecność, i pokropiono nią przed Bogiem, żeby zaspokoić Jego sprawiedliwe wymagania, w celu odkupienia nas — w. 14–15; Hbr 9:12.
3. Pomazanie krwią czterech rogów ołtarza całopalenia i wokół nich oznacza, że skuteczność odkupienia krwią Chrystusa dosięga czterech krańców ziemi — Kpł 16:18.
4. Pokropienie krwią ołtarza siedem razy oznacza, że Chrystusowa krew jest całkowicie skuteczna po to, by grzesznik spojrzał na nią i cieszył się pokojem w sercu — w. 19a.
5. Krew, którą skrapiano ołtarz, dawała grzesznikowi pokój, krew zaś, którą skrapiano wieko zadośćuczynienia, dawała Bogu zaspokojenie — w. 14, 18–19a:
 - a. Krew, którą skrapiano wieko zadośćuczynienia, miał widzieć Bóg; krew, którą skrapiano ołtarz, miał widzieć grzesznik.
 - b. Odkupieńczą krew Chrystusa zaspokaja zarówno Boga, jak i człowieka.

D. Kozła, który był dla Jahwe, zabijano, ale kozła, który był dla Azazela, wysyłano na pustynię, aby poniósł na sobie wszystkie nieprawości dzieci Izraela — w. 9–10, 20–22:

1. Azazel symbolizuje szatana, diabła, tego, który jest grzeszny, który jest źródłem grzechu, jego początkiem — J 8:44.
2. Chrystus jako ofiara za grzech, złożona za Boży lud, z jednej strony rozprawia się z naszym grzechem przed Bogiem, z drugiej zaś, dzięki skuteczności krzyża, odsyła grzech do szatana, od którego grzech wyszedł, by potem wejść w człowieka.
3. Dzięki krzyżowi Pan Jezus zajmuje odpowiednią pozycję i wraz z mocą, siłą i władzą posiada odpowiednie kwalifikacje do tego, by zabrać grzech tym, którzy zostali odkupieni, i odesłać go z powrotem do jego źródła, do szatana, który go poniesie na wieki w jeziorze ognistym — 1:29; Hbr 9:26; Obj 20:10.

II. Zadośćuczynienie w Starym Testamencie jest typem przejednania w Nowym Testamencie — Rz 3:24–25; Hbr 2:17; 4:16; 1 J 2:2; 4:10:

A. Przejednać to zażegnać konflikt między dwiema stronami i uczynić je jedno — Hbr 2:17:

1. Przejednać to ułagodzić sytuację, jaka zaistniała między nami a Bogiem, i pojednać nas z Nim przez zaspokojenie Jego sprawiedliwych wymogów — Rz 3:25; 1 J 2:2.
2. To rozwiązanie problemu, jaki zaistniał między nami a Bogiem — problemu naszych grzechów — i trzymał nas z dala od Bożej obecności oraz powstrzymywał Boga przed przyjściem do nas — 4:10.

B. Jako grzesznicy potrzebowaliśmy przejednania, które ułagodziłoby sytuację zaistniałą między nami a Bogiem i zaspokoilo Jego żądania — Rz 3:23; Luke 18:13–14:

1. Przejednanie włącza dwie strony; jedna z nich wyrządziła szkodę drugiej, zaciągnęła u niej dług, i musi coś uczynić, aby spełnić jej żądania:
2. Potrzebę przejednania widzimy na przykładzie poborcy podatkowego z Ewangelii Łukasza 18:9–14:
 - a. „Stojąc z daleka, nie chciał nawet podnieść oczu ku niebu, lecz bił się w piersi, mówiąc: Boże, daj się przejednać

- mnie, grzesznikowi!” (w. 13); wskazuje to, że potrzebny jest Odkupiciel, jak również potrzebne jest przejednanie.
- b. Poborca podatkowy zdawał sobie sprawę, że jego grzeszność stanowi obrazę dla Boga; dlatego poprosił Go, by dał mu się przejednać, ułagodzić, przez wzgląd na ofiarę przejednania za grzechy, i okazał mu miłosierdzie oraz łaskę — w. 13–14.
- C. Chrystus jest Tym, który dokonuje dla nas przejednania przed Bogiem, jest ofiarą przejednania i miejscem przejednania, w którym Bóg może spotkać się ze swymi odkupionymi ludźmi — Hbr 2:17; 9:5; 1 J 2:2; 4:10; Wj 25:17; Rz 3:25:
1. *Hilaskomai* znaczy „przejednać”, czyli „udobruchać”, pojednać jedną stronę z drugą, spełniając jej żądania — Hbr 2:17:
 - a. Na krzyżu Chrystus dokonał dla nas przejednania i przyprowadził nas ponownie do Boga.
 - b. Pan Jezus dokonał przejednania za nasze grzechy, zaspokajając w ten sposób żądanie Bożej sprawiedliwości i łagodząc relację między Bogiem i nami, dzięki czemu Bóg może być wobec nas pokojowo nastawiony i łaskawy.
 2. *Hilastos* oznacza „to, co dokonuje przejednania”, czyli ofiarę przejednania — 1 J 2:2; 4:10:
 - a. Sam Chrystus jest przejednaniem za nasze grzechy, ofiarą składaną w celu przejednania przed Bogiem.
 - b. Chrystus złożył Bogu samego siebie w ofierze za nasze grzechy nie tylko po to, by nas odkupić, lecz także po to, by zaspokoić Boże żądania — Hbr 9:28.
 3. *Hilasterion* oznacza miejsce, w którym dokonuje się przejednania — Rz 3:25; Hbr 9:5:
 - a. Wieko przejednania oznacza Chrystusa jako miejsce, w którym Bóg przemawia do swego ludu w łasce.
 - b. Wieko przejednania jest tożsame z tronem łaski, gdzie możemy otrzymać miłosierdzie i znaleźć łaskę — 4:16.
 - c. Wieka przejednania potrzebuje zarówno Bóg, jak i my, aby Arka Świadectwa mogła stać się naszym doświadczeniem i radością — Wj 25:22.

- D. Za sprawą całego procesu ukrzyżowania, zmartwychwstania i wniebowstąpienia Bóg ustanowił Chrystusa miejscem przejednania — Rz 3:24–25; Dz 2:24, 32–36; Hbr 9:5:
1. Chrystus jako rzeczywistość miejsca przejednania jest jawnie wystawiony przed wszystkimi ludźmi — Rz 3:24–25.
 2. Z powodu odkupieńczej krwi możemy mieć teraz społeczność ze sprawiedliwym Bogiem w chwale Chrystusa — Kpł 16:14–15; Hbr 10:19; Obj 22:14:
 - a. Możemy doświadczać Chrystusa jako miejsca przejednania poprzez wiarę w Jego krew — Rz 3:25.
 - b. Jako że wieko przejednania pokropiono krwią i z uwagi na to, że Bóg stoi na pozycji krwi może On się z nami spotykać pośród swej jaśniejącej chwały — Wj 25:22.
 - c. Ilekroć spotykamy się z Bogiem w chwale, głęboko w swoim duchu mamy poczucie, że obmywa nas krew; tak doświadczamy miejsca przejednania — 1 J 1:7; Obj 1:5; 7:13–14.
 3. W swoim wniebowstąpieniu Chrystus jest miejscem — wiekiem przejednania — w którym Bóg może się z nami spotkać — Rz 3:24–25:
 - a. W Liście do Hebrajczyków 4:16 miejsce to nazwane jest tronem łaski; tron łaski to wieko Arki, które Chrystus pokropił swoją krwią, przelaną za nas dla naszego odkupienia.
 - b. Dzięki pokropieniu krwią wieko Arki stało się wiekiem przejednania, miejscem, w którym Bóg może mieć z nami kontakt i my możemy się Nim w pełni radować — w. 16.

PYTANIA DO POSELSTW:

1.

1. W jaki sposób typ namaszczenia przybytku i włożenie szat kapłańskich dotyczy uświęcenia nas, nowotestamentowego kapłaństwa?
2. Jak radujemy się Chrystusem, cielcem na ofiarę za grzech, żeby prowadzić życie, które rozprawia się z grzechem i ponieść nieprawość Bożego ludu?
3. Jak doświadczamy Chrystusa, barana na obrzęd poświęcenia, w kwestii objęcia kapłaństwa?

2.

1. Dlaczego możemy powiedzieć, że nasz Bóg jest trawiącym ogniem i co z tego wynika?
2. Co stanowi podstawę, głębsze znaczenie każdej kapłańskiej służby, pełnionej Bogu?
3. Co znaczy służyć Bogu nie za pomocą obcego ognia, ale ognia pochodzącego z ołtarza?
4. Jak możemy podtrzymywać ogień, który w nas płonie?

3.

1. Na podstawie dziesiątego rozdziału Listu do Hebrajczyków wyjaśnij, jak Chrystus, gdy przyszedł, zastąpił typy ofiar przedstawione w Księdze Kapłańskiej.
2. W jaki sposób List do Hebrajczyków odpowiada Księdze Kapłańskiej w kwestii Bożego przemawiania? Objasnij sprawę Bożego przemawiania, objawioną w Liście do Hebrajczyków, żeby przedstawić centralną myśl Księgi Kapłańskiej.
3. Jakie duchowe znaczenie ma to, że Chrystus jest Apostołem i Budowniczym Bożego domu?
4. W jaki sposób Chrystus osiągnął dla nas wieczne odkupienie, mające wieczny skutek.

4.

1. Opierając się głównie na szóstym rozdziale Ewangelii Jana, przedstaw głębsze znaczenie jedzenia (spożywania) Jezusa. Uwzględnij wszystkie aspekty znaczenia, jakie ma to spożywanie.
2. Szczegółowo wyjaśnij to, że stać się rzeczywistością królestwa niebios to jeść Chrystusa jako wszechzawierający chleb.
3. Jak możemy przeciwstawić się atakowi na kościół, przypuszczanemu z bram Hadesu, śmierci?
4. W odniesieniu do zwycięstwa, jakie Chrystus odniósł nad śmiercią, w wygłoszonym poselstwie podkreślono w odpowiedniej kolejności wersety pochodzące z sześciu ksiąg Nowego Testamentu. Wykorzystaj te wersety i dany fragment tego poselstwa do wygłoszenia krótkiego poselstwa, w którym ogłosisz zwycięstwo Chrystusa nad śmiercią.

5.

1. Opisz szczegółowo poważny charakter duchowego trądu.
2. Opisz oczyszczenie trędowatego, przedstawione w formie typie przez dwa ptaki i obrazujące kompletność osiągnięć Chrystusa, dzięki którym nas oczyścił.
3. Opisz oczyszczenie zakażonego domu, typu nieczystego kościoła, który trzeba uzdrowić.

6.

1. Wyjaśnij, na czym polega różnica między starotestamentowym typem zadośćuczynienia a nowotestamentowym wypełnieniem przejednania w odniesieniu do rozprawiania się z grzechami.
2. Powołaj się na trzy greckie słowa odnoszące się do przejednania i wyjaśnij, w jaki sposób Chrystus jest wszystkim w odniesieniu do tego przejednania.
3. W jaki sposób typ przejednania zawarty w szesnastym rozdziale Księgi Kapłańskiej ukazuje nam, że grzech powraca do szatana?
4. W jaki sposób Bóg wystawił Chrystusa jako miejsce przejednania?